

Fa fred...

—Quin fred que fa, muller meva estimada!
quin fred que fa!
aquest matí he sortit a la porxada
tot jo sóc tremolat.

Darrera els vidres de ma cambra trista
guaito els camps, guaito el bosc;
sols albira blancor de neu ma vista
i un cel gris, melangió.

Si obro el balcó passa ratxa gebrada
que talla amb son alè;
he de tenir-ne ma presó barrada
i així i tot em sento al cor l'hivern.

Nostres fillets jugaven afanyosos
tirant-se neu pel cim:
què ho fa que ells a defora estan joiosos
i jo trist ací dins?

Ai! el seu cor els don calor i vida,
i el meu és apagat;
l'hivern i fred llur ànima hooblida,
jo a dins ho duc tancat.

*Tu tresques ufanosa i riallera,
tampoc res deus sentir;
pro no, vols amagar-m'ho falaguera,
ma pena com a mi t'ha d'encongir.*

*—Fes-la venir prop nostre la mainada,
i tu encent-nos la llar;
nostra família així agombolada
que hiverns pot soportar!*

*Jo hi vull anar al bell escon dels avis,
tant temps ha que l'enyor;
amb les rondalles i el rosari els llavis
es tornaran a moure plens de foc.*

*Però què dic? als malalts no els hi volen
aprop dels sers volguts;
deix que els dies i dies se m'escolen
com sempre aquí retut.*

*No t'acostis tan sols, que desvariejo:
potser a tes galtes fugiria un bes.
Permet que em quedi lluny d'allò que envejo;
veste'n d'aquesta cambra, que hi fa fred...*

FRANCESC VIVER, Prev.